

NORA ROBERTS

Zvezda mora

Prevela Vera Krmpot

EDITOR

Beograd, 2008.

*Za Rut Langan i Merijen Vilman,
za prošlost, sadašnjost i za budućnost*

prvi deo
prošlost

*U sadašnjosti nema ničeg što nije već
bilo u prošlosti, i ono što nalazimo u
rezultatima već je postojalo u uzroku.*

– Henri Bergson

Prolog

Džejms Lesiter, četrdesetogodišnjak, dobro građen i zgodan na svoj robustan način, muškarac je na vrhuncu života koji puca od zdravlja.

Za jedan sat, biće mrtav.

Svuda unaokolo, sve što je video sa palube broda bilo je svileno plavetnilo neba, prozirnozeleni i tamnosmeđi odsjaji podvodnog grebena koji se presijavao kao ostrvo pod Koralnim morem. Daleko na zapadu, dizale su se i spuštale kreste talasa, razbijajući se na obali.

Bio je ukotvljen na lučnoj strani i mogao je da vidi obrise ribica kako promiču kroz morski svet, kao stvoren za njega.

Obala Australije jedva se nazirala u daljini i ništa nije smetalo otvorenom pogledu.

Dan je bio savršen, kapi vode presijavale su se kao dijamanti, a kroz njih se prelamalo zlatno sunčevo svetlo. Lagani nagoveštaj povetarca nije u sebi nosio ni trag kiše.

Na mirnom moru, paluba se lagano njihala pod njegovim nogama, kao kolvka. Ritmično udarajući o bokove broda, talasi

su pravili neku svoju muziku. Duboko, duboko dole, blago je čekalo da bude otkriveno.

Radili su na olupini *Zvezde mora*, britanskog trgovačkog broda koji je vekovima pre potonuo na Velikom grebenu. Već više od godinu dana, prekidajući samo zbog lošeg vremena ili kvara na opremi, radili su do iznemoglosti, ne bi li pronašli potopljeno blago koje *Zvezda* krije u sebi.

Jer blago je tamo, Džejms je to znao. Ali, njegove misli putovale su i dalje od *Zvezde mora*, severno od ovog prelepog i previše opasnog koralnog grebena, ka mirnim vodama Zapadnoindijskih ostrva. Ka drugoj olupini, ka drugom blagu.

Ka *Anđelikinom prokletstvu*.

Često se pitao ko je bio uklet, da li ogrlica bogato ukrašena dragim kamenjem, ili žena, veštica Anđelika, po kojoj je nakit dobio ime. Legenda kaže da je Anđelikina moć ležala i dalje u dijamantima i rubinima ogrlice. U ogrlici koju je dobila od muža, kojeg je po legendi ubila, i koju je, kažu, nosila onog dana kada su je spalili na lomači.

Bio je fasciniran celom pričom, ženom, ogrlicom, legendom. Potraga koju je uskoro nameravao da započne, dobijala je ličnu notu. Jer Džejms nije želeo samo bogatstvo i slavu koje bi takvo otkriće donelo. Želeo je *Anđelikino prokletstvo* i legendu koja ga je pratila.

Odrastao je u potragama za blagom, slušajući priče o potopljenim brodovima i blagu koje krije more. Ceo svoj život on traga za blagom. I sanja. Taj san ga je koštao voljene žene. I dao mu sina.

Džejms se okrenu da pogleda dečaka. Metju je imao već skoro šesnaest godina. Izrastao je u visokog momčića i trebalo je tek da se popuni. Džejms je video neosporivi potencijal u mladiću, u vretenastoj strukturi tela i mišića. Imali su istu crnu neukrotivu kosu, ali dečak svoju nije želeo da ošiša pa mu je, dok je spremao svoju ronilačku opremu, padala preko čela, niz lice.

Kosti lica su jake, pomisli Džejms. Crte su se izdužile u poslednjih godinu-dve, gubeći dečju punoću. Lice anđela, rekla je za

dečaka jednom jedna raznežena kelnerica, kada ga je otac izveo na večeru.

Sada su već plave oči na tom licu češće bile vrele nego mirne, a izraz često vragolast. „Moj dečko je Lesiter skroz-naskroz“, pomisli Džejms, razmišljajući da li će ga pratiti i sreća Lesiterovih. Odmahnu glavom. Preteško je to breme za još nedoraslog dečaka.

Jednog dana, jednog dana uskoro, moći će svom sinu da dâ sve ono što bi trebalo da pruži dobar otac. A ključ za sve to ležao je u dubinama Zapadnoindijskih ostrva, tiho, čekajući na njega.

Neprocenjiva ogrlica od rubina i dijamanata, opterećena težinom legende, istorije i krvi.

Anđelikino prokletstvo.

Džejmsove usne iskriviše se u osmeh. Kada se domogne ogrlice, promeniće se loša sreća Lesiterovih. Samo treba da bude strpljiv.

„Požuri s tim bocama za ronjenje, Metju. Ode nam ceo dan.“

Metju pogleda nagore, i gurnu kosu sa očiju. Sunce se dizalo iza leđa njegovog oca, bacajući svetlost svuda oko njega. Izgledao je, pomisli Metju, kao kralj koji se sprema za bitku. Kao i uvek, dečaku navreše osećanja prema ocu i, po ko zna koji put, zaprepasti ga njihova silina.

„Stavio sam ti novi merač pritiska. Hoću da proverim stari.“

„Paziš ti na svog starog“, Džejms zagrlji sina snažnom rukom, u igri koju su ponovili toliko puta do tada. „I treba. Jer taj stari će ti doneti bogatstvo jednoga dana.“

„Pusti me da ronim sa tobom. Daj da odradim prepodnevnu smenu, umesto njega.“

Džejms zadrži uzdah. Metju još nije naučio mudrost kontrolisanja svojih osećanja. Pogotovo kada mu se neko nije dopadao. „Znaš kako timovi funkcionišu. Ti i Bak idete posle podne. Vandajk i ja ronimo ujutru.“

„Neću da roniš sa njim“, Metju otrese očevu ruku sa ramena. „Čuo sam kako ste se svađali sinoć. Mrzi te. Lepo sam čuo u njegovom glasu.“

Uzajamno je to, sine, pomisli Džejms, ali namignu dečaku. „Partneri često imaju nesuglasice. Stvari se svode na to da Vandajk ulaže većinu novca. Pa pusti neka bude po njegovom, Metju. Za njega je lov na blago samo hobi jednog bogataša kome je dosadno“.

„Ne zna da roni.“ A to je, po Metjuovom mišljenju, bilo merilo čoveka.

„Moći će da prođe. Doduše, nema mnogo stila, tamo, u dubini.“ Umorivši se od ubeđivanja, Džejms poče da oblači svoje ronilačko odelo. „Bak je proverio kompresor?“

„Da, sve je u redu. Tata...“

„Mani se, Metju.“

„Samo danas, molim te“, ponovi dečak tvrdoglavo. „Nemam poverenja u tog idiota.“

„Tvoj rečnik je sve gori i gori.“ Silas Vandajk, elegantan i bled uprkos suncu, nasmejao se izlazeći iz kabine iza Metjuovih leđa. I zabavilo ga je ali i nerviralo to što se dečko nacerio. „Tvom ujaku je potrebna pomoć, dole, ispod palube, Metju“.

„Hoću da ronim sa ocem danas.“

„To mi nikako ne odgovara. Vidiš, ja sam već obukao ronilačko odelo.“

„Metju“, bilo je nestrpljivosti u Džejmsovom naređenju, „vidi šta Baku treba.“

„Razumem!“ Sa neslaganjem u očima, dečak siđe pod palubu.

„Dečko se loše ponaša i ima kratak fitilj, Lesitere.“

„Dečko ne može da te vidi očima“, reče Džejms veselo. „I potpuno je u pravu.“

„Ova ekspedicija približava se svom kraju“, odbrusi Vandajk. „A kraju se približava i moje strpljenje i finansiranje. Bez mene, ostaćete bez novca za nedelju dana.“

„Možda“, Džejms zakopča rajsferslus na svom ronilačkom odelu, „a možda i ne.“

„Hoću ogrlicu, Lesitere. Ti znaš da je ogrlica negde ovde a mislim i da znaš tačno i gde. Moja je. Kupio sam je. Kao što sam kupio i tebe.“

„Kupio si moje vreme i moje znanje. Mene nisi kupio. Pravila su pravila, Vandajk. Ko pronađe *Andĕlikino prokletstvo*, njegovo je.“ A neće biti pronađeno u *Zvezdi mora*, u to je bio siguran. Odmahnukom rukom ispred Vandajkovih grudi: „A sad, skloni mi se s očiju.“

Samokontrola koja mu je omogućavala dominaciju u salama za sastanke, i sada spreči Vandajka da ne reaguje. Sve svoje runde dobijao je strpljenjem, novcem, i moći. Razlika između uspeha i neuspeha u biznisu, bilo je, a on je to dobro znao, pitanje samokontrole.

„Zažalićeš ako me prevariš.“ Govorio je mirno, s tek приметnim tragom osmeha na usnama. „Obećavam ti.“

„Hej, Silas, ja se dobro zabavljam, a ti?“ Džejms uđe u kabinu. „Vi, momci, čitate tabloide, ili šta?! Na posao!“

Brzim pokretima, Vandajk je spremao boce za ronjenje. Posao je posao. Kada svi Lesiterovi izadoše na palubu, on poče da oblači svoju opremu.

Ova trojica, mislio je Vandajk, nisu mu ni do kolena. Zaboravljaju ko su, i ko je on, i šta je on. On je Vandajk, čovek koji je dobio, zaradio ili oteo sve što je poželeo. I čovek koji namerava da nastavi u tom stilu, sve dok ostvaruje profit. Šta oni misle, da ga je briga što ga isključuju iz svog društva? Krajnje je vreme da ih otpusti i dovede novi tim.

Pogledaj Baka, mislio je Vandajk, dežmekast i proćelav, prava suprotnost svome bratu. Veran kao štene, i otprilike isto tako inteligentan.

A Metju, mlad i željan, otresit, neukrotiv. Odvratni mali crv koga bi Vandajk rado zgazio.

I, naravno, Džejms. Čvršći i lukaviji nego što je Vandajk pretpostavljao. Ovaj čovek je bio nešto više od pukog oruđa za ostvarivanje ciljeva, kakvim ga je smatrao. A mislio je i da može da prevari Silasa Vandajka.

Džejms Lesiter misli da će naći i posedovati *Andelikino prokletstvo*, legendu svih legendi, simbol moći. Ogrlicu koju je nosila jedna žena – jedna veštica, a koju su želeli svi. I zbog toga je, mislio je Vandajk, Džejms Lesiter obična budala. Jer, Silas Vandajk investirao je u ovaj poduhvat i vreme, i novac, i ugled. A Silas Vandajk nikada ne gubi.

„Osećam da će danas biti dobro.“ Džejms prikači svoju bocu za ronjenje. „Silase, idemo?“

„Evo me.“

Džejms pričvrsti svoj pojas, namesti masku preko lica i prevrnu se u more.

„Tata, čekaj...“

Ali Džejms samo prinese ruku čelu, za pozdrav, i utonu u dubinu.

Podvodni svet bio je tih i neverovatno lep. Jarko plavetnilo razbijali su zraci sunca zabadajući se kroz površinu vode, sijajući jasno belom bojom. Skrивene pećine i dvorci od koralala formirali su sopstveni tajanstveni svet.

Dosađujući se, mala ajkula crnih očiju zavijuga kroz vodu i nestade.

Osećajući se više kod kuće ovde nego na kopnu, Džejms je ronio sve dublje a Vandajk ga je pratio. Već su jasno videli olupinu broda oko koje su lovci na blago iskopali rovove da bi lakše prišli. Drvo broda bilo je potpuno obraslo koralima stvarajući fantaziju boja i oblika, kao nakit pretrpan ametistima, smaragdima, rubinima.

Ovo je bilo živo blago prirode, čudo lepote koje je stvorilo more i sunce.

I, kao i uvek, bilo je predivno biti tu.

Kada su počeli kovanje, Džejmsovo osećanje zadovoljstva se još pojačalo. Ovaj put ga sreća Lesiterovih neće izneveriti. Nasmešio se sam sebi, uskoro će biti bogat i slavan. Na kraju krajeva, on je taj koji je pronašao ključ za otkrivanje tajne, on je proveo dane i noći istražujući ne bi li se kockice o istoriji ogrlice složile u sliku.

Čak mu je pomalo bilo i žao tog gada Vandajka, jer će Lesite-
rovi izroniti slavnu ogrlicu, iz drugog mora, na svojoj sopstvenoj
ekspediciji.

Uhvatio je sebe kako nesvesno gladi koral, kao da je kućni lju-
bimac.

Odmahnuo je glavom, ali zamišljene slike se nisu razbistrile.
Zvono za alarm začu se u jednom delu njegovog mozga, udaljeno i
potmulo. Ali on je iskusan ronilac i prepoznavao je znake. I ranije
je imao slučaj ili dva nitrogenske narkoze. Ali nikada na ovako
maloj dubini, pomisli pokušavajući da razbistri misli. Ronili su na
manje od sto stopa.

Ipak, za svaki slučaj, on blago potapša svoju bocu za ronjenje.
Vandajk ga je već posmatrao, očiju hladnih i proračunatih iza maske.
Džejms da signal da izrone. Kada ga je Vandajk povukao nadole,
pokazujući prema olupini, bio je tek blago zbunjen. Gore, on ponovo
pokaza rukama, a Vandajk ga ponovo spreči da izroni.

Džejmsa nije uhvatila panika. On nije čovek koji se bilo čemu
predavao lako. Znao je da je u pitanju sabotaža, ali mu je um već bio
suviše zamućen da bi shvatio kako. Vandajk je amater u svetu ronilaca,
podsetio je sam sebe, i ne shvata kolika je ovo opasnost. Moraće da mu
pokaže. Iza maske, oči mu se suziše u pokušaju da se koncentriše.

Borba u dubini bila je spora, odlučna i jezivo tiha. Ribe su
bežale na sve strane kao razbacane raznobojne svilene marame,
a zatim se malo dalje opet grupisale da posmatraju žrtvu i napa-
dača. Džejms je osećao da ga snaga izdaje zbog ošamućenosti i
nesvestice koje mu je donosio nitrogen. Borio se, uporno, i uspeo
da se odbaci još nekih deset stopa nagore, prema površini.

A zatim se upita zašto bi uopšte želeo da ode iz mora. Poče da
se smeje, dok su balončići iz prerezanog ventila izlazili i penjali se
nagore. Zagrli Vandajka kao da želi da mu pokaže svu lepotu beste-
žinskog plutanja u podvodnom svetu. Sva ova lepota, sve ovo drago
kamenje raznobojnih korala, koje kao da čeka da ga neko ubere.

On je rođen za život u dubini.

Uskoro, Džejmsova nestvarna radost neosetno skliznu u nesvesticu. A posle u tihu, utešnu smrt.

Vandajk se odbaci ka površini dok je Džejms još nekontrolisano plutao. Nedostatak koordinacije pokreta bio je samo jedan od simptoma. Jedan od završnih pokazatelja onoga što će uslediti. Jednim naglim trzajem Vandajk izvuče prerezani ventil do kraja. Dok je tonuo, Džejms samo trepnu u neverici.

Prvo poglavlje

Blago. Zlatnici. Uz malo sreće, mogli bi se skupiti sa morskog dna lako kao što bi ubrali breskve sa drveta. Ili je bar tako rekao njen tata, mislila je Tejt, roneći.

Dobro je znala da je potrebno mnogo više od puke sreće što je dosadašnjih deset godina lova na blago i dokazivalo. Potreban je novac i vreme i mnogo napora. Potrebna je veština i beskrajni meseci strpljivog istraživanja.

Ali, plivajući ka svom ocu kroz kristalnoplave vode Kariba, bila je više nego voljna da i dalje učestvuje u igri.

Za nju nije bilo žrtva da provede leto pre svog dvadesetog rođendana ispred obala Sent Kitsa, roneći u predivnoj toploj vodi među raznobojnim ribama i skulpturama od korala. Svaki skok u more bio je prepun očekivanja. Šta leži ispod belog peska, skriveno ispod morske trave, zakopano ispod naslaga korala?

Znala je da poenta nije u blagu. Uzbuđenje je u lovu.

A ponekad vam se i posreći.

Zauvek će se sećati kada je prvi put našla srebrnu kašiku ispod peska na morskom dnu. Dobro pamti šok i zadovoljstvo što drži tu

potamnenu stvar u svojim rukama, pitajući se kome je služila. Možda je koristio kapetan neke bogate galije? Ili kapetanova dragana?

A onda, i onaj put kada je njena majka radila na nerazmrsivoj gomili materijala koju su izronili. Nikada neće zaboraviti uzvik a zatim i odjek majčinog smeha kada je Marla Bomon iz neugledne mase izvukla zlatan prsten.

Povremena sreća u lovu za blagom omogućavala je porodici Bomon da provedu nekoliko meseci godišnje tražeći još. Još sreće, još blaga.

Dok su plivali jedno pored drugog, Rejmond Bomon dotače ruku svoje kćeri pokazujući joj nešto. Morska kornjača lagano i lenjo otkliza kraj njih.

Osmeh u očima njenog oca govorio je sve. Celog života je naporno radio i ovo je za njega bila nagrada. Za Tejt, ovakvi momenti vredeli su blaga.

Plivali su zajedno, povezani ljubavlju prema moru i njegovim bojama, i tišini koju je pružalo. Još jedno jato ribica, kao preliveno zlatnim i crnim prugama, prolete kraj njih. Da ugodu sebi, Tejt se okrenu na leđa posmatrajući kako se sunce prelama kroz površinu mora. Osećaj slobode izazva smeh od kojeg su se formirali mehurići izlazeći iz njenih usta.

Zaronila je dublje, prateći snažne očeve zaveslaje. Pesak je često krio tajne. Bilo koje uzvišenje moglo je biti crvotočni ostatak neke drvene španske galije. Ona tamna pruga na dnu mogla bi biti sklonište za kovčeg blaga sa piratskog broda. Naporom volje, Tejt se koncentrisa na eventualne znake potopljenog blaga, umesto na ribice i korale.

Ronili su u toplim vodama Zapadnoindijskih ostrva tražeći san svakog lovca na blago. Devičanski netaknut potopljen brod koji bi mogao skrivati kraljevsko bogatstvo. Ovo je bio njihov prvi pokušaj na ovom mestu i služio je da upoznaju lokaciju koju su već tako detaljno istražili u starim mapama i knjigama. Isprobaće

kakve su morske struje ovde, plima i oseka. I možda, samo možda, posrećiće im se.

Ciljajući ka uzvišenju od peska, Tejt poče ubrzano da maše raščičavajući teren ispred sebe. Otac joj je pokazao ovaj jednostavan metod, mnogo godina ranije, oduševljen interesovanjem svoje kćerke za ronjenje.

Tokom godina, naučio je mnoge stvari. Naučio je da poštuje more i sve što živi u njemu. I da poštuje sve što je skriveno u moru. Najveća želja za Tejt bila je da otkrije nešto kako bi donela zadovoljstvo svome ocu.

Bacila je pogled ka njemu videvši kako pažljivo ispituje jedan koralni niz. Koliko god da je sanjao o blagu koje je stvorio čovek, Rejmond Bomon se ništa manje nije divio blagu koje je stvorilo more.

Ne našavši ništa u pesku, Tejt otpliva do lepe, štraftaste školjke. Krajičkom pogleda ugleda tamnu siluetu kako pliva prema njoj, brza i tiha.

Tejt se zamrznu i prva pomisao joj je bila da je to ajkula. Srce joj se stegnu. Namesti se tako da lakše može da izvuče svoj nož iz pojasa, ukoliko bude trebalo, i okrenu se ka tamnoj silueti spremna da brani oca i sebe.

Ispostavi se da je tamni obris još jedan ronilac. Brz kao ajkula, to da, ali samo još jedan ronilac. Ona ispusti dah u kratkom izdisaju i balončići je iznenadiše pre nego što je namestila odvodni ventil. Čovek koji je plivao prijateljskom gestom javi se njoj i njenom ocu.

Nekom igrom slučaja, Tejt se u sledećem trenutku nađe licem u lice sa jednim nacerenim osmehom i nestvarno plavim očima. Tamna kosa lebdela je oko lica. Mogla je lepo da vidi da joj se to lice smeje, verovatno pogodivši njen maloprednjašnji strah od umišljene ajkule. Podigao je obe ruke uvis kao znak da nije opasan i držao ih tako sve dok ona nije odmakla ruku od noža. On onda namignu i posla kratak pozdrav Rejmond.

Pošto su izmenili bezglasne pozdrave, Tejt je sada mogla bolje da prouči pridošlice. Oprema im je bila dobra i uključivala je stan-

dardne artikle svakog lovca na blago. Vreća za ulov, nož, kompas na ruci i sat za ronjenje. Prvi muškarac bio je mlad, vrlo vitak u odelu za ronjenje. Njegove šake su bile krupne, dugih prstiju i na njima su se videle posekotine i ožiljci iskusnog lovca na blago.

Drugi čovek je bio ćelav, krupan u pojasu ali vrlo lagan i brz u vodi. Tejt je mogla da vidi da je ovaj drugi već sklopio prećutan sporazum sa njenim ocem. Nije joj se to dopalo i htela je da se usprotivi. Ovo mesto su oni otkrili, zašto puštati pridošlice?

Ali nije joj preostalo ništa drugo nego da se duri dok joj je otac sklopljenim prstima pokazao da je sve u redu. Njih četvoro otplivaše svako na svoju stranu.

Tejt se vrati blizu gomilice peska koju je pregledala malopre. Prema istraživanju koje je uradio njen otac, četiri broda španske flote potonula su severno od Nevisa i Sent Kitsa u oluji 11. jula 1733. Dva od ova četiri broda, *San Kristobal* i *Vaca*, otkriveni su i izvučeni na površinu pre mnogo godina. Tako da su ostali, netaknuti na morskom dnu, *Santa Margarita* i *Izabela*.

Arhiva je pokazivala da su brodovi prenosili mnogo više od šećera sa ovih ostrva. Bilo je tu dragog kamenja, i porculana i više od deset miliona pezosa u zlatu i srebru. Povrh toga, u skladu sa običajima onog vremena, biće tu i blaga koje su nosili sami putnici i posada.

Oba broda su sasvim sigurno veoma bogata. Osim toga, ovako nešto predstavljalo bi jedno od najvažnijih otkrića veka.

Ne nalazeći ništa, Tejt se opet pomeri, prateći sever. Prisustvo druga dva ronioca primoravalo ju je da bude stalno na oprezu. Jato jarkocrvenih ribica u besprekornoj V-formaciji otpliva pored nje, kao izrezano parče torte. Odobrovoljena ovim prizorom, Tejt krenu za njima.

Bila tu konkurencija ili ne, nije mogla a da ne uživa u malim stvarima. Nastavila je da radi, neumorno, uživajući u potrazi i u živom svetu oko sebe.

Na prvi pogled učini joj se da je to kamen. Ipak, iskustvo joj je kazalo da otpliva do sumnjivog predmeta. Bila mu je nadohvat

ruke kada se neko progura pored nje. Vide, pomalo iznervirano, da je mlađi od dvojice pridošlica već ispružio ruku i uzeo predmet koji je zainteresovao.

Idiot, pomisli ona, i taman kada je htela da se okrene i otpliva vide kako on oslobađa predmet iz stene. To uopšte nije bio kamen već zardala drška mača koju je izvukao sa morskog dna. Široko se nacerio iza maske.

Imao je još i obraza da joj otpozdravi nađenim mačem, režući njime vodu ispred sebe veselim pokretima. Dok se odbacivao ka površini, Tejt krenu za njim. Zajedno izroniše.

Tejt ispljunu dovod vazduha: „Prva sam ga ugledala.“

„Neće biti.“ I dalje se cereći, on podiže svoju masku. „Uostalom, bio sam brži. Ko pre devojci, njemu devojka.“

Borila se da ostane mirna. „Bio si na mojoj teritoriji.“

„S moje tačke gledišta, ti si bila na mojoj teritoriji. Više sreće idući put!“

„Tejt, dušo“, sa palube *Avanture* Marla Bomon mahala je i dozivala kćerku. „Ručak je gotov. Pozovi i svog novog prijatelja i dođite zajedno.“

„Hvala, gospođo, vrlo rado.“ U nekoliko kratkih zamaha već je dopliviao do *Avanture*.

Proklinjući u sebi loš početak leta koje je inače obećavalo, Tejt se uputi ka njima. Ignorisała je njegovu galantno ispruženu ruku i sama se popela na brod baš kad su njen otac i drugi muškarac izronili.

„Metju Lesiter.“ Šarmantno se nasmešio Marli i provukao ruku kroz kosu sa koje se cedila voda po palubi. „Veoma mi je drago da smo se upoznali.“

„Ja sam Marla Bomon. Dobro došli na naš brod.“ Tejtina majka se široko osmehivala ispod oboda svog letnjeg šešira. Bila je to vrlo lepa žena, porculanske kože i vitka ispod široke majice i opuštenih pantalona. Dotače prstima svoje naočare za sunce u znak pozdrava.

„Vidim da ste upoznali moju kćerku, Tejt, a ovo je moj muž, Rejmond.“

„Moglo bi se reći da smo se upoznali.“ Metju otkopča svoj pojas i spusti masku. „Lep vam je ovaj brod.“

„O da, hvala vam.“ Marla se ponosno ogleda oko sebe. Nije bila ljubitelj kućnih poslova ali ništa nije volela više nego da *Avanturu* održava u besprekornom stanju. „A ono je vaš brod.“ Ona pokaza rukom. „*Morski đavo*.“

Tejt se namršti na ovo. Ime je svakako bilo adekvatno, i za mladića, i za brod. Za razliku od *Avanture*, *Morski đavo* se nije sijao. Starom ribarskom brodiću bilo je neophodno dobro farbanje. Sa ove razdaljine, izgledao je malo bolje od plutajuće kade na blistavom karipskom moru.

„Ne izgleda nešto posebno“, prizna Metju, „ali služi svrsi.“ Ispružio je ruku preostaloj dvojici ronilaca da se popnu na brod.

„Imaš dobro oko, mladiću.“ Bak Lesiter dobrodušno potapša Metjua po leđima. „Ovaj dečko ima urođeni talenat“, reče Reju glasom škripavim kao polomljeno staklo, a zatim prijateljski pruži ruku: „Bak Lesiter, a ovo je moj bratanac, Metju.“

Ignorišući međusobno upoznavanje na palubi, Tejt skinu opremu i ronilačko odelo. Dok su se ostali divili nađenom maču, ona se spusti dole do svoje kabine.

Nije ovo ništa posebno, razmišljala je oblačeći majicu. Njeni roditelji bi se često sprijateljili sa nepoznatim ljudima, pozivajući ih da ručaju zajedno na brodu. Njen otac jednostavno nikada nije razvio stalnu sumnjičavost iskusnog lovca na blago. Umesto toga, iz njenih roditelja sipala je poznata južnjačka gostoljubivost.

Obično bi joj to prijalo. Možda samo da su malo izbirljiviji po pitanju društva.

Stisnu zube čuvši kako njen otac srdačno čestita Metjuu na nađenom maču.

Do đavola, prva ga je videla.

Devojčica se sigurno duri, razmišljao je Metju ponosno pokazujući mač. Tipično za žene. A nema sumnje da je ova mala crvenokosa stoprocentno žensko. Možda je njena bakarnocrvena kosa

kratko ošišana, ali ostatak njenog tela je baš lepo popunio minijturni bikini.

Prilično slatka, pomisli Metju. To lice je imalo jake kosti, izraženih jagodica, ali dominirale su nestvarno zelene oči. Oči koje su bacale munje ka njemu, podseti se, i u vodi, i na brodu.

Što je samo doprinelo zadovoljstvu da je malo iznervira.

S obzirom na to da će neko vreme roniti u istom bazenčiću, baš bi mogao pri tom malo i da se zabavi.

Sedeo je u turskom sedu na prednjoj palubi kada Tejt izađe iz kabine. Baci brz pogled na njega, skoro se odlučivši da prekine durenje. Koža mu je bila sasvim potamnena, skoro bronzana. Na lančiću je nosio stari španski srebrnjak kao amajliju. Htela je da ga pita nešto o tome, gde ga je našao, ali je ipak odustala.

Podsmešljivo je žmirkao prema njoj. Vaspitanje, ponos i radoznalost sudarale su se podižući neuobičajeni zid tišine oko nje dok je svuda okolo tekao veseli razgovor.

Metju uze jedan od Marlinih ogromnih sendviča sa šunkom.

„Izvrсни su, gospođo Bomon. Mnogo bolje od pomija na koje smo Bak i ja navikli.“

„Uzmite još krompir salate.“ Marli se kompliment dopao pa mu dade veliku porciju na papirnom tanjiru. „Zovi me Marla, dušo. Tejt, dođi i ručaj sa nama.“

„Tejt je baš neobično ime“, Metju je žmirkao pod jakim suncem gledajući u nju.

„To je Marlino devojачko prezime“, Rej zaštitnički obrli suprugu oko ramena. Sedeo je u mokrim kupaćim gaćama uživajući u novom društvu. Njegova srebrna kosa sijala je na suncu. „Tejt roni još od kada je bila beba. Ne bih mogao poželeti boljeg partnera. Marla voli more i plovidbu ali skoro da se i ne kupa.“

Kikoćući se, Marla svima dopuni čaše ledenim čajem. „Ja volim da posmatram vodu. Biti u vodi je sasvim nešto drugo.“ Nasloni se udobno u stolici zadovoljno pijuckajući. „Čim mi voda dođe do kolena, počnem da paničim. Pitam se da li sam se možda davila u

nekom prethodnom životu. Tako da mi je u ovom sasvim dovoljno da se brinem o brodu.“

„A to je vrlo lep brod, gospođo.“ Bak je već detaljno proučio *Avanturu*. Lepa jahta od tridesetak metara, paluba od tikovine, ekstra oprema. Po njegovom mišljenju, imala je sigurno dve glavne kabine. Iako nije imao svoje naočare kod sebe, mogao je lepo da vidi masivne prozore na pilotskoj kućici. Voleo bi da ga malo ostave nasamo u komandnoj kabini.

I kada je kasnije stavio svoje naočare, samo je potvrdio svoje prethodno mišljenje da je ovo fantastičan brodić. I sa i bez naočara mogao je da vidi da dijamant na Marlinom prstu ima dobrih pet karata a da je narukvica na njenoj desnoj ruci antikvitet.

Novac se osećao svuda.

„Pa, Rej...“ Bak je opušteno pijuckao. „Metju i ja ronimo ovde već nekoliko nedelja. Nismo vas videli do sada.“

„Danas nam je prvi dan. Isplovili smo iz Severne Karoline čim je Tejt završila prolećni semestar.“

Znači, devojka sa koledža. Metju otpi veliki gutljaj ledenog čaja. Gospode. Smišljeno je skrenuo pogled sa njenih preplanulih nogu i koncentrisao se na sendviče. Ovde nema šanse, razmišljao je u sebi. On je imao skoro dvadeset pet godina i nije ni želeo da se petlja sa umišljenim klinkama.

„Ovde ćemo provesti leto“, nastavi Rej. „Možda ostanemo i duže. Prošle zime ronili smo u Meksiku nekoliko nedelja. Ima tamo nekoliko dobrih olupina, ali su već prilično očerupane. Ipak, uspeli smo da izronimo par stvari, nešto lepe keramike i neke glinene lule.“

„I one divne bočice za parfeme“, naglasi Marla.

„Znači, već neko vreme se bavite ronjenjem“, reče Bak.

„Deset godina.“ Rejove oči zasjaše. „Mada ima već i petnaest od kada sam ja prvi put zaronio.“ Nagnuo se napred ka Baku, kao jedan lovac na blago ka drugom. „Prijatelj me nagovorio da probam ronjenje. Kada sam položio ispit, otišao sam s njim do Dijamantnih grebena. Posle samo jednog ronjenja bio sam zarobljen za ceo život.“

„Sada provodi svaki slobodan minut roneći, ili priča o prethodnoj ekspediciji ili planira sledeću.“ Marla se nasmeja svojim grlenim smehom. Njene oči, isto prelepo zelene kao i kod njene kćerke, bile su vrlo vesele. „Pa sam ja onda naučila kako da upravljam brodom i da se brinem o njemu.“

„Ja ronim već četrdeset godina.“ Bak pokupi krompir salatu na svom tanjiru do kraja. Već mesec dana nije jeo ovako dobro. „Ronjenje mi je u krvi, i otac mi je bio isti takav. Istraživali smo obalu Floride pre nego što su ovi u vladi postali takvi dupeglavci. Ja, moj otac i moj brat. Lesiterovi.“

„Pa da!“ Rej lupi šakom po kolenu. „Čitao sam o vama. Vaš otac je veliki Mak Lesiter. Onaj koji je našao *El Diablo* kod Konč Kija šezdeset četvrte.“

„Šezdeset treće“, ispravi ga Bak uz osmeh. „Pronašli smo taj brod i blago koje je krio. Zlato o kakvom ljudi sanjaju. Držao sam u svojim rukama lančić sa zmajem od čistog zlata. Zmaj od zlata, jebote!“ Bak zastade, shvativši, pa pocrvene. „Oprostite, gospođo.“

„Nema problema.“ Fascinirana pričom, Marla mu ponudi još jedan sendvič. „Kako je izgledao zmaj?“

„Ne možete ni zamisliti.“ Ponovo opušten, Bak zagriže šunku i hleb. „Imao je rubine umesto očiju i smaragde u repu.“ Pogledao je u svoje sada prazne ruke, ogorčeno. „Vredeo je sve bogatstvo ovoga sveta.“

Uhvaćen u mrežu priče, Rej ga je gledao raširenih očiju. „Video sam slike zmaja sa *Diabla*. Ti si ga izronio. Ne mogu da verujem.“

„Vlada nas je zeznula“, nastavi Bak. „Vukli su nas po sudu godina. Tvrdili su da nedozvoljena zona od tri kilometra počinje baš kod grebena. Sudski troškovi su nas upropastili. Na kraju, oni su dobili, a mi izgubili. Nisu ništa bolji od običnih gusara“, završi priču i svoje piće.

„To je bilo strašno za vas“, promrmlja Marla. „Da uspete da otkrijete sve to, i na kraju vam uzmu.“

„Slomilo je mom ocu srce. Nikada više nije zaronio.“ Bak slegnu ramenima. „Pa, biće i drugih olupina. Drugih blaga.“ Bak je procenjivao čoveka pred sobom i odlučio da se kocka. „Kao što su, na primer, *Santa Margarita* i *Izabela*.“

„Da, one su ovde.“ Rej izdrža njegov pogled. „Siguran sam u to.“

„Može da bude“, Metju podiže mač obrćući ga u rukama. „A može da bude da su oba broda izbačena na pučinu. Nema zapisa o preživelim. Samo da se se dva broda razbila o greben.“

Rej podiže kažiprst. „Da, ali svedoci tvrde da su videli *Izabelu* i *Santa Margaritu* kako tonu. Svedoci sa drugih brodova koji su videli kako se talasi podižu i sklapaju nad njima.“

Metju podiže pogled ka Reju. „Može biti.“

„Metju je cinik“, prokomentarisao je Bak. „Kontrateža mojim snovima. Reći ću ti nešto, Rej.“ Bak se nagnu napred dok su mu se svetloplave oči sijale. „I sam sam istraživao, manje-više pet godina. Pre tri godine, ovaj dečko i ja proveli smo više od šest meseci prečešljavajući ove vode, uglavnom pojas od dva kilometra između Sent Kitsa i Nevisa. Našli smo ovo i ono, ali nismo našli ta dva broda. Ali ja znam da su tu.“

„Vidi“, Rej je grickao donju usnu, po čemu je Tejt znala da vaga neku odluku u glavi. „Mislim da ste tražili na pogrešnom mestu, Bak. Nemoj misliti da se pravim pametniji od tebe. Vidi, brodovi su krenuli iz Nevisa, ali iz onoga što sam ja uspeo da sklopim, ova dva broda su odmakla dalje na sever, baš iza Sent Kitsa, pre nego što su potonuli.“

Bakovo usne se izviše u osmeh. „I ja tako mislim, Rej. Ali, veliko je to more.“ Baci kratak pogled na Metjua koji mu uzvрати nezainteresovanim sleganjem ramena. Ja imam iskustvo od četrdeset godina, a ovaj dečko roni otkako se rodio. Ono što nemam je finansijska podrška.“

Kao čovek koji se sam probio do mesta generalnog direktora brokerske firme pre nego što se povukao u penziju, Rej je umeo da prepozna dobar posao kada mu se ponudi. „Tebi treba partner,

Bak. O tome treba razgovarati, o uslovima, procentima...“ Usta-jući, Rej mu uputi svoj široki osmeh. „Da pođemo?“

„Dobro.“ Marla se nasmeši kada su Rej i Bak sišli u kabinu. „Mislim da ću malo odremati u hladovini. Vi se deco sami zabavite.“ Povukla se ispod nadstrešnice s ledenim čajem u jednoj i knjigom u drugoj ruci.

„Pa, odoh ja sada na svoj brod da očistim današnji ulov.“ Metju pruži ruku da uzme veliku plastičnu kesu. „Mogu da uzmem?“ I ne čekajući odgovor, ubaci mač u kesu i natovari na rame svoje boce za ronjenje. „Hoćeš da mi pomogneš?“

„Ne.“

„Mislio sam da bi možda želela da naučiš kako se ovo čisti.“ Mahao je mačem da vidi da li će radoznalost nadvladati durenje. Nije trebalo dugo da čeka.

Mrmrlajući nerazgovetno, Tejt mu istrže kesu u kojoj je bio mač i poče da se spušta niz stepenice sa strane broda.

Izbliza, *Morski đavo* je izgledao još i gore. Tejt se iskusno ogledala po palubi i učini joj se da oseti miris ribe.

Oprema je, doduše, bila u besprekornom stanju i uredno složena. Ali palubu je pod hitno trebalo ofarbati a i dobro oribati pre toga. Okrugli prozori na kabini bili su zamazani i zatamnjeni od soli i dima. U kabini se video samo jedan krevet na ljuljanje a prevrnutu kofa na palubi služila je kao stolica.

„Nije baš *Kraljica Meri*.“ Metju spusti boce s kiseonikom. „Ali nije ni *Titanik*. Nije ovo lep brod, ali je vrlo pouzdan.“

Spakovao je svoje ronilačko odelo u veliku plastičnu kantu za smeće. „Hoćeš nešto da popiješ?“

Tejt se još jednom lagano okrenu oko sebe. „Imaš nešto da je sterilisano?“

On otvori poklopac ručnog frižidera i izvadi *pepsi*. Tejt uhvati konzervu u vazduhu. „Živiš na brodu?“

„Tako je.“ Otišao je do komandne kućice. Kada je čula da petlja nešto oko kormila, Tejt se nagnu da pogladi izronjeni mač, naslonjen na još jednu prevrnutu kofu.

Možda je ovaj mač nosio neki španski kapetan čipkastih rukava i neustrašivog srca? Je li mu služio za ubijanje ili šarmiranje dama? Možda ga je držao čvrsto u ruci, zglobova pobeelih od stezanja, dok se brod propinjao pod udarima oluje?

I niko, od tada, nije uzeo ovaj mač u ruke.

Pogledala je nagore i videla da Metju stoji na vratima kabine, gledajući je. Posramljena zbog svojih sanjarenja, Tejt hitro skloni ruku sa mača i uze još jedan gutljaj *pepsija*.

„Imamo i mi mač kod kuće“, reče nezainteresovano. „Iz šesnaestog veka.“ Nije napomenula da su imali samo dršku od mača, i da je i ona bila polomljena.

„Baš se radujem zbog vas.“ Uzeo je mač, seo i stavio ga sebi u krilo. Već se pokajao što je pozvao na brod. Nije mu pomagalo što je ponavljao u sebi da je obična klinka, jer je njena majica bila mokra i prilepljena za telo, a preplanule noge su bile duže nego što je i zamišljao. I njen glas – mešavina šuštanja viskija i glatkoće limunade – to nije bio glas deteta, već odrasle žene.

Namrštila se, gledajući ga kako strpljivo skida rđu. Nije očekivala od tih grubih ruku punih ožiljaka da budu strpljive.

„Zašto su vam potrebni partneri?“

„Meni nisu.“

„Ali tvoj stric...“

„To su Bakova posla. On se brine za biznis.“

Naslonila je lakat na kolena a lice na ruke. „Čime se najviše bavite?“

Bacio je brz pogled na nju i njegove oči, nestrpljive za razliku od ruku, susretoše se sa njenim. „Bavimo se lovom.“

Ovo je bilo nešto što je razumela i ona mu se iskreno nasmeši ne mareći za mač koji je bio između njih. „Divno je to, zar ne? Kada razmišljaš šta sve može biti na dnu i da bi baš ti mogao da ga

otkriješ! Gde si našao taj srebrnjak?“ Kada je zbunjeno pogledao, ona pokaza bradom prema amajliji na njegovim grudima i pruži ruku da dotakne novčić.

„Kad sam išao u svoj prvi lov na blago“, reče joj, zbunjen zbog njene svežine i mladosti. „U Kaliforniji. Tamo smo živeli neko vreme. A što ti ovde izluđuješ ribe u moru umesto da izluđuješ momke na koledžu?“

Tejt zabaci glavu i pokuša da izgleda jako zrelo. „Lako je sa momcima“, folirala je, sedajući na pod preko puta njega. „Meni trebaju izazovi.“

Nešto kao kratak ubod noža prođe kroz njegov stomak. „Pazi se, devojčice.“

„Ja imam dvadeset godina“, reče Tejt uz sav ponos koji je mogla da sakupi. Istina, napuniće dvadeset krajem leta. „A što se ti brčkaš ovde umesto da zarađuješ za život?“

Nacerio se. „Ja sam dobar u ovome što radim. Da si ti malo bolja, ovaj mač bi sada bio tvoj.“

Ovako nizak udarac nije ni udostojila odgovora. Uze još jedan gutljaj *pepsija*. „A gde je tvoj tata? Odustao od ronjenja?“

„Pa, moglo bi se tako reći. Umro je.“

„Izvini. Stvarno.“

„Pre devet godina“, nastavio je Metju i dalje čisteći mač. „Ronili smo u Australiji.“

„Nesreća?“

„Ne. Moj otac je bio suviše dobar da bi mu se dogodila nesreća.“ Uzeo je njenu konzervu *pepsija*. „Ubijen je.“

Na trenutak, Tejt je bila šokirana. Metju je govorio tako ravnim glasom da nije očekivala da čuje reč *ubistvo*. „Bože, pa kako...?“

„Nisam sasvim siguran.“ Niti je bio sasvim siguran zbog čega joj je to poverio. „Zaronio je živ. Iznegli su ga mrtvog. Dodaj mi tu krpu.“

„Ali...“

„To je bilo to“, reče i sam dohvati krpu jer se ona nije pomicala. „Nema svrhe razmišljati o prošlosti.“

Tejt oseti želju da pokrije njegovu izbrazdanu ruku svojom, ali je procenila, ispravno, da bi se on povukao kao oparen. „Čudan stav o prošlosti za nekoga ko se bavi lovom na blago.“

„Dušo, računa se samo ono iz prošlosti što ti sada donosi korist. A ovaj mač će doneti dosta.“

Usredsređena na nešto drugo, ona baci kratak pogled na mač. Trljajući strpljivo, Metju je uspeo da iznese na svetlost dana sjajnu sivu površinu. „Srebro“, promrmljala je. „Od srebra je i pripadao je nekome iz visokog staleža. Znala sam.“

„Ovo je baš lep komad.“

Zaboravljajući sve drugo, Tejt se nagnu napred i pređe ivicom prsta preko sečiva. „Mislim da je iz osamnaestog veka.“

Njegove oči se nasmešiše. „Misliš?“

„Diplomiraću na pomorskoj arheologiji. Ovo je sigurno pripadalo nekom kapetanu broda.“

„Moglo je da pripada i bilo kom drugom oficiru“, reče Metju suvo, „ali sada će meni da kupi klopnu i pivo za neko vreme.“

Potpuno zaprepašćena, ona se trže. „Prodaćeš ga? Tek tako? Za novac?“

„Pa sigurno ga neću razmeniti za školjke.“

„Ali zar ne želiš da znaš kome je pripadao, i odakle dolazi?“

„Ne baš.“ Okrenuo je očišćeni deo mača i posmatrao kako svetluca na suncu. „Znam jednog trgovca antikvitetima u Sent Bartsu koji će mi dati poštenu cenu.“

„To je strašno. To je...“ Tražila je reči koje bi mogle dovoljno jako da ga uvrede. „Neznalice.“ Skočila je na noge. „Da ga prodaš tek tako. Otkud znaš, mogao je da pripada kapetanu sa *Izabele* ili *Santa Margarite*. To bi bilo otkriće od istorijske važnosti. Mesto mu je u muzeju.“

Amateri, pomisli Metju zgađeno. „Mesto mu je tamo gde ga ja stavim.“ I on ustade u jednom skoku. „Jer sam ga ja našao.“

Njeno srce zaigra od tuge na pomisao da će ovakav komad trunuti u prašini u nekoj zabačenoj starinarnici. Ili, što je još gore, da će ga kupiti neki neobrazovani turista i okačiti u svojoj dnevnoj sobi.

„Daću ti sto dolara za mač.“

Njegov osmeh se proširi. „Srce moje crvenokoso, dobiću više od toga i ako ga prodam u staro gvožđe.“

Prebledela je na tu pomisao. „Ma ne bi valjda... Pa ne bi mogao.“ Kada on samo zaklima glavom, ona se ugrize za usnu. Stereo-uređaj koji je želela za svoju sobu na koledžu moraće malo da sačeka. „Dobro, dvesta dolara. To je sve što sam uštedela.“

„Hvala, ali probaću na otvorenom tržištu.“

Obli je rumenilo. „Stvarno si običan oportunist.“

„Tačno. A ti si običan idealista.“ Nasmejao se dok je stajala pred njim, stisnutih pesnica, sa očima iz kojih je sevala vatra. Preko njenog ramena, video je neke pokrete na *Avanturi*. „Ako ti to išta znači, lutkice, izgleda da smo postali partneri.“

„Samo preko mene mrtve.“

Uhvati je za ramena. Za sekund joj se učinilo da će je prebaciti preko ograde broda. Ali on je jednostavno okrenuo tako da je mogla da vidi svoj brod.

Srce joj se steglo dok je gledala kako se Bak Lesiter i njen otac veselo rukuju.